

/EROS COP

Christina Lauren

Frumosul seducător

Traducere din limba engleză de
Oana Dușmănescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Andreea Tudorică

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/© Blend Images - JGI

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Corectură:
Irina Mușătoiu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAUREN, CHRISTINA

Frumosul seducător / Christina Lauren; trad. din lb. engleză
de Oana Dușmănescu. - București: Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-1159-6

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111

Titlul original: Beautiful
Autor: Christina Lauren

Copyright © 2016 by Christina Hobbs and Lauren Billings
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon &
Schuster, Inc.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Unu
Pippa

Am încercat să nu mă las tulburată prea mult de asemănarea între ceea ce era evident și ceea ce vedeam în retrospectivă.

Ca atunci când ești pe punctul de a-ți da examenele finale și-ți dai seama că ai fi putut studia mai mult.

Sau poate ca atunci când te holbezi la țeava unei arme ațintite spre tine și te gândești: *Doamne, ce cretin am fost!*

Sau poate pur și simplu ai dat peste fundul alb în acțiune al iubitului tău idiot în timp ce i-o trăgea altei femei la tine-n pat și te dumirești, cu o urmă de sarcasm: *Ah, deci de asta nu a reparat nicio-dată treapta care scârțâia. Era alarma că vine Pippa.*

L-am lovit cu geanta drept în spate exact când se adâncea și mai bine. A sunat de parcă o sută de tuburi de ruj s-au izbit de un zid de cărămidă.

Pentru un bărbat de 40 de ani, nemernic, mincinos, care mă înșela, Mark arăta destul de bine.

— Dobitocule! am strigat în timp ce el se străduia, fără pic de grație, să descalece de pe ea.

Cearșafurile erau date jos de pe pat — unde mai pui și lenea pe lista calităților sale, pentru că evident nu voia să fie nevoit să care așternuturile la spălătoria din colț înainte să ajung eu acasă —, iar penisul i se tot bălăngănea. Și l-a acoperit cu mâna.

— Pippa!

În apărarea ei, femeia și-a ascuns îngrozită fața cu mâinile.

— Mark, a spus cu glas stins, nu mi-ai spus că ai iubită.

— Amuzant, i-am răspuns în locul lui. Mie nu mi-a spus că are două.

Mark a scos câteva sunete scurte, absolut îngrozit.

— Haide, i-am zis demnă, strânge-ți lucrurile. Ieși de-aici.

— Pippa, a îngăimat. Nu știam...

— Că o să vin acasă pe la prânz? Da, mi-am dat seama de asta, iubitule.

Femeia s-a ridicat în picioare, căutându-și umilită hainele. Cred că ar fi fost decent din partea mea să mă întorc cu spatele și să-i las să se îmbrace într-o tăcere acuzatoare. Însă, dacă era să fim cinstiți, ar fi fost *decent* din partea ei să nu pretindă că habar n-avea că Mark are o iubită, când totul în nenorocitul ăla de dormitor era în delicate nuanțe turcoaz, iar veiozele de pe noptiere aveau *abajururi de dantelă*.

Ori poate credea că e în vizită la maică-sa în apartament? Hai, să mă scutească!

Mark și-a tras pantalonii pe el, venind înspre mine cu mâinile ridicate, de parcă s-ar fi apropiat de un leu.

Am izbucnit în râs. Chiar în clipa aia, eram mult mai periculoasă decât un leu.

— Pippa, scumpo, îmi pare atât de rău.

A lăsat cuvintele să umple spațiul dintre noi, ca și cum ele ar fi fost suficiente pentru a-mi risipi furia.

Într-o clipă, un întreg discurs mi-a venit în minte, foarte clar și articulat. Era despre cum munceam 15 ore pe zi ca să-i susțin afacerea aflată la început de drum, despre cum locuia și muncea

în apartamentul meu, dar nu spălasese în patru luni nici măcar o farfurie, despre cât de mult patos pune ca să-i ofere acestei tipe un strop de distracție, mai mult decât se străduise să mă facă pe *mine* fericită în ultimele șase luni. Dar nu mi s-a părut că merită atât de multă energie din partea mea, oricât de plin de glorie ar fi fost discursul.

În plus, stânjeneala lui — care creștea cu fiecare secundă ce trecea fără să scot vreun cuvânt — era prea delicioasă. Nu mă durea să-l privesc. Ai fi putut crede că sufăr într-o astfel de situație. În schimb, ceva dinăuntru era în flăcări. Mi-am închipuit că era dragostea pe care i-o purtam, luând foc precum un ziar ținut deasupra unui chibrit.

A mai făcut un pas spre mine.

— Nu-mi pot imagina cum te simți acum, dar...

Mi-am lăsat capul într-o parte și am simțit cum furia bolborosește înăuntru. L-am întrerupt:

— Nu poți? Shannon te-a părăsit pentru un alt bărbat. Practic, îmi închipui că știi *exact* cum mă simt eu acum.

Odată spuse aceste cuvinte, au început să mă copleșească amintirile acelor zile de la început, când ne-am cunoscut la bar, când eram doar prieteni și ne bucuram de conversațiile lungi despre întâlnirile mele amoroase și despre relațiile lui eșuate. Îmi amintesc că eram convinsă că își iubise mult soția pentru că era absolut terminat fără ea. Am încercat să nu mă îndrăgostesc de el — de umorul lui sec, de părul lui negru și ondulat și ochii luminoși, căprui — însă n-am reușit. Și atunci, spre marea mea uimire, o noapte s-a transformat în mai multe.

Peste trei luni s-a mutat la mine.

Apoi, după șase luni, l-am rugat să repare scândura treptei care scârțâia.

Două luni *mai târziu*, am renunțat și am reparat-o singură.

Iar *mai târziu* a fost ieri.

— Ia-ți lucrurile din dulap și pleacă.

Tipa s-a strecurat pe lângă noi cu privirea în pământ. Oare o să-mi amintesc măcar chipul ei? Sau o să mi-l amintesc pentru totdeauna doar pe Mark care dădea din fund deasupra ei și felul în care penisul i s-a lovit de abdomen când s-a dat jos de pe ea, panicat?

Câteva secunde mai târziu am auzit ușa trântindu-se, dar Mark tot nu se clintise din loc.

— Pippa, e doar o amică. E una dintre surorile lui Arnold, de la fotbal, o cheamă...

— Nu-mi spune *numele* ei blestemat, am zis, râzând ca o nebună. Mă doare în cur cum o cheamă!

— Ce... ?

— Dacă e un nume frumos? l-am întrerupt. Dacă să spunem, cândva, în viitor, o să mă mărit cu un *tip cu adevărat mișto* și o să avem un copil, și o să-mi sugereze numele ăsta, eu o să spun: „Ah, superb nume, să știi. Din păcate, Mark și-a tras-o cu una pe care o chema la fel, în patul meu, cu cearșafurile date la o parte pentru că era un labagiu leneș, așa că nu, nu-l putem folosi pentru fiica noastră“.

M-am uitat urât la el.

— Mi-ai stricat deja ziua. Poate chiar toată săptămâna.

Am înclinat capul, gândindu-mă mai bine.

— În mod categoric nu mi-ai stricat luna, pentru că geanta aceea nouă Prada pe care mi-am luat-o săptămâna trecută e senzațională — și nici măcar tu sau fundul tău alb și necredincios nu puteți distruge asta.

A zâmbit, străduindu-se să nu râdă.

— Chiar și acum, a spus încet, drăgăstos, după ce m-ai prins cu alta, rămâi o *fată tare amuzantă*, Pippa.

Mi-am încleștat fălcile.

— *Mark*, ieși dracului din apartamentul meu.

A tresărit, cerându-și parcă scuze.

— Doar că am o teleconferință la ora patru cu italienii, vezi tu, și speram să pot să particip din...

De data aceasta, mâna mea plesnindu-l a fost cea care l-a întrerupt.

* * *

Coco mi-a pus în față o cană cu ceai și m-a alinat trecându-mi o mână prin păr.

— Dă-l în mă-sa.

A spus asta în șoaptă, de frica lui Lele.

Lele adora motocicletele, femeile, rugby-ul și pe Martin Scorsese. Însă nu-i plăcea, am aflat, ca soția ei să înjure în casă.

Mi-am îngropat fața în palme.

— De ce sunt bărbații niște mizerabili, mamă?

Cuvântul *mamă* era pentru amândouă, pentru că era singurul nume la care răspundeau. La început era derutant — strigam după una și răspundeau amândouă — și de aceea, de îndată ce am fost în stare să vorbesc, Colleen și Leslie m-au lăsat să le strig Coco și Lele în loc de *mamă*.

— Sunt mizerabili pentru că... a început Coco, apoi a făcut o pauză, poticnindu-se. Dar nu *toți* sunt mizerabili, nu-i așa?

Am presupus că s-a uitat la Lele pentru susținere, pentru că apoi a fost mai hotărâtă:

— Să știi că și femeile pot fi mizerabile.

Lele i-a venit în ajutor.

— Ceea ce *putem* să-ți spunem e că Mark e categoric un mizerabil și toate suntem un pic surprinse de asta, nu-i așa?

Eram tristă și pentru ele. Îl plăceau pe Mark. Apreciau faptul că el avea vârsta la jumătatea distanței dintre mine și ele. Le plăcea gustul său sofisticat în materie de vinuri, că asculta Bob Dylan și Sam Cooke. Când era cu mine, îi plăcea să pretindă că încă are 20 și ceva de ani. Când era cu ele, se transforma cu ușurință în cel mai bun prieten al unor lesbiene trecute de 50 de ani. M-am întrebat care dintre aceste versiuni fusese cu târfa fără chip.

— Da și nu, am recunoscut eu, ridicându-mă în capul oaselor și ștergându-mi lacrimile. Dacă privesc înapoi, mă-ntreb dacă nu cumva Mark a fost atât de dezamăgit de Shannon pentru că nu i-a trecut *lui* prin cap s-o înșele.

Am ridicat privirea și le-am zărit holbându-se la mine îngrijorate.

— Adică nici măcar nu și-a dat seama că asta ar putea fi o *opțiune* până când nu l-a înșelat ea. Poate că devine o opțiune oribilă când ești nefericit, dar e o opțiune.

Am simțit cum se scurge sângele din mine.

— Poate că asta a devenit cea mai rapidă și cea mai ușoară cale de a se despărți de mine?

M-au fixat din priviri, rămase fără cuvinte, în timp ce asistau la groaza care mă cuprindea.

— Asta să fie? am adăugat, uitându-mă când la una, când la cealaltă. Oare încerca să termine relația, iar eu eram prea oarbă ca să văd asta? S-a culcat cu o femeie la mine în pat ca să mă îndepărteze?

Mi-am trecut mâna peste gură.

— Mark nu e decât un mare laș cu o sculă grozavă?

Coco și-a acoperit gura ca să nu izbucnească în râs. Lele a părut foarte interesată de această întrebare.

— Nu știu ce să zic despre sculă, draga mea, dar aș spune fără nicio urmă de îndoială că acest om e un laș.

Lele m-a apucat de braț, făcându-mă cu strânsoarea ei fermă să mă ridic și s-o urmez până la canapeaua supraîncărcată. M-a tras lângă trupul ei suplu și puternic și, într-o clipă, rotunjimile moi ale lui Coco erau și ele acolo, lipindu-se cu toată căldura lor de cealaltă parte a mea.

De câte ori stătuserăm așa? De câte ori făcuserăm acest lucru, stând îmbrățișate pe canapea, gândindu-ne la comportamentul misterios al vreunui iubit de-al meu? Am trecut prin asta împreună, năuce. Nu găseam întotdeauna răspunsuri, dar de obicei ne simțeam mai bine după o drăgăleală bună pe canapea.

De data asta, nici ele nu s-au mai străduit să sară cu ipotezele. Când fiica de 26 de ani vine acasă cu problemele pe care le are cu bărbatii, iar părinți îi sunt un cuplu de lesbiene măritate cu prima dragoste din viață, în urmă cu 30 de ani, n-au cum să spună altceva decât *Dă-l în mă-sa*.

— Muncești prea mult, a șoptit Lele, sărutându-mă pe păr.

— Nu-ți place jobul tău, a murmurat Coco aprobatoare, masându-mi degetele.

— Știți că de-aia de fapt m-am dus acasă la prânz în ziua aceea? Simțeam că-mi vine să fac praf toate documentele și să-i torn lui Tony cafeaua în cap și m-am decis că ar merge o bere bună și niște biscuiți. Ce ironie!

— Nu poți să-ți dai demisia și să te muți acasă? a întrebat Coco.

— O, mamă, nu vreau asta, am zis încet, ignorând felul în care sugestia ei de a-mi da demisia aprinsese un fior în inima mea. N-aș putea.

M-am uitat la ordinea din cameră: micul televizor era mai mult folosit ca suport pentru vasele pline de flori ale lui Coco decât pentru scopul său original; covorul albastru și aspru care era odinioară un câmp minat plin cu pantofi de păpuși Barbie; parchetul meticolos bățuit ițindu-se de sub covor.

Chiar nu-mi plăcea jobul meu. Îmi uram șeful, pe Tony. Uram plictiseala contabilității interminabile. Uram naveta, uram faptul că nu mai aveam prieteni buni la serviciu, după ce Ruby plecase cu aproape un an și jumătate în urmă.

Uram modul în care se înlănțuiau zilele fără nicio schimbare.

Dar poate am noroc, mi-am reamintit. Măcar am o slujbă, nu? Și prieteni, chiar dacă majoritatea își pierd vremea mai mult bârfind la cârciumă decât să facă orice altceva. Am două mame care mă iubesc mai presus de orice și o garderobă care le-ar face invidioase pe cele mai multe dintre femei. Pe bune, Mark era drăguț uneori, dar puțin cam îngălat, dacă e să fiu cinstită. Sculă senzațională, limbă leneșă. Arăta bine, dar era plictisitor, acum că mă gândesc mai bine. Cine are nevoie de un bărbat? Nu eu.

Aveam toate astea — o viață chiar bună. Atunci de ce mă simțeam ca un rahat?

— Îți trebuie o vacanță, a oftat Lele.

Am simțit cum plesnește ceva în mine: o mică explozie de ușurare.

— Da! O vacanță!

* * *

Aeroportul Heathrow era supraaglomerat vineri dimineața.

Ia avionul într-o vineri, a spus Coco.

Va fi liniște, a zis ea.

Se pare că n-ar fi trebuit să mă iau după o femeie care nu mai pusese piciorul în avion de patru ani. Dar în comparație cu mine părea înțeleapta satului: eu nu mai zburasem cu avionul de șase ani; nu plec niciodată în delegații. Iau trenul spre nord-vest, către Oxford, ca s-o văd pe Ruby, și spre sud-est, către Paris — sau mai bine zis îl *luam* — cu Mark, când ne doream o minivacanță sau să ne îndopăm cu mâncare și băutură, o escapadă sexuală sălbatică cu Turnul Eiffel în fundal.

Sex. Doamne, ce dor îmi e!

Dar alte lucruri mai presante mă frământau și mă întrebam dacă nu cumva erau mai mulți oameni pe Heathrow, la ora nouă într-o zi de vineri, decât erau în toată Londra.

Nu se mai duce nimeni la muncă? mi-am spus. *În mod evident nu sunt singura care zboară într-o vacanță aiurea în octombrie, înainte să se isprăvească săptămâna de lucru, ca să scap de jobul meu plicticos și de nenorocitul și mincinosul de...*

— Mișcă-te odată, s-a răstit o femeie din spatele meu.

M-am speriat, pentru că mă pierdusem în gândurile mele chiar la coada pentru controlul de securitate. Am făcut trei pași înainte și m-am uitat peste umăr.

— E mai bine așa? am întrebat categorică, stând exact în aceeași ordine și cu numai câțiva centimetri mai aproape de agentul care ne verifica pașapoartele.

O jumătate de oră mai târziu, eram la poarta de îmbarcare. Și aveam nevoie... să fac ceva. Emoțiile mi se făcuseră ghem în stomac, era genul acela de anxietate pe care nu știam sigur dacă trebuia s-o hrănesc sau s-o las să moară de foame. Nu era ca și cum n-aș fi zburat cu avionul niciodată... doar că nu o făcusem *prea des*. Ca să fie limpede, mă simțeam sofisticată în viața de zi cu zi. Aveam un magazin preferat în Mallorca unde mergeam pentru fuste noi. Aveam o listă de cafenele în Roma pe care o puteam recomanda oricui călătorea într-acolo pentru prima oară. Desigur că eram o năvotistă obișnuită cu metrourile — descurcându-mă de fiecare dată prin mulțimea de navetiști agresivi și nerăbdători —, dar cumva mi-am imaginat că aeroportul va fi mai primitiv: un portal spre aventură.

Se pare că nu. Părea enorm și chiar și așa mulțimea de oameni era surprinzător de densă. Însoțitorii de la poarta unde mă aflam anunța diverse informații în același timp cu însoțitorii de la altă poartă, anunțurile fiind asemănătoare. Oamenii se îmbarcau și totul părea un haos, dar cei din jurul meu nu erau deranjați de toate astea. M-am uitat la biletul de avion pe care-l mototolisem în pumn. Mamele îmi cumpăraseră un bilet la clasa întâi — un răsfăț, spusese ele — iar eu știam cât de multe costase. Dacă avionul ar fi plecat fără mine?

Un tip frumos îmbrăcat într-un costum bleumarin, încălțat cu pantofi lustruiți s-a apropiat de mine. Părea mult mai sigur pe sine decât mă simțeam eu.

Stai pe lângă asta, mi-am spus. Dacă nu s-a urcat în avion înseamnă că mai am și eu timp.

I-am analizat din priviri pielea netedă de pe gât, apoi chipul și m-a luat amețea puțin. Sigur că vedeam lumea prin niște ochelari colorați, după o relație, dar chiar era superb. Păr des și blond, ars de soare; ochi de un verde profund, concentrați asupra mobilului din mâna sa; și linia maxilarului bine conturată, tocmai bună de mușcat.

— Scuze, am spus, atingându-i brațul, mă poți ajuta?

A privit mai întâi locul unde l-am atins și apoi a ridicat privirea spre mine, zâmbind.

Făcea riduri fine în colțurile ochilor și o singură gropiță în obrazul stâng. Avea dinți perfecți, tipic americanilor. Iar eu transpiram toată și rămăsesem fără suflu.

— Poți să-mi spui cum decurg lucrurile? l-am întrebat. N-am mai zburat cu avionul de ani buni. Mă îmbarc acum?

S-a uitat spre biletul mototolit din mâna mea și s-a înclinat ușor, ca să vadă ce scrie pe el.

Unghii curate și scurte. Degete lungi.

— Ah, a spus el, râzând ușor. Stai chiar lângă mine.

S-a uitat apoi spre ușa de îmbarcare și a adăugat:

— Acum e preîmbarcarea — pentru părinți cu copii mici sau pentru oameni care au nevoie de mai mult timp — apoi, clasa întâi. Vrei să mă urmezi?

Te-aș urma și dincolo de porțile iadului, domnule.

— Ar fi nemaipomenit, am zis. Mulțumesc.

A dat din cap și s-a întors cu fața spre însoțitoare.

— Ultima oară am zburat în India, acum șase ani, i-am zis, iar el m-a privit din nou. Aveam 20 de ani și vizitam Bangalore cu prietena mea Molly, al cărei văr lucrează la un spital de-acolo. Molly e fermecătoare, dar amândouă ne cam încurcăm când vine vorba de călătorii, aproape că ne-am îmbarcat într-un avion spre Hong Kong, din greșeală.

A râs scurt. Știam că trăncănesc de emoții, iar el era pur și simplu politicoș, dar oricum nu mă puteam opri să-i spun această poveste fără sens.

— O tipă drăguță de la poartă ne-a ajutat și am dat fuga în celălalt terminal, unde fusese mutat avionul nostru — rataserăm anunțul pentru că băuserăm câteva beri la restaurant — și am ajuns la avion chiar înainte să închidă poarta.

— Ce noroc! a murmurat el.

S-a uitat spre culoar când însoțitoare noastră a început să anunțe îmbarcarea la clasa întâi, apoi mi s-a adresat:

— E rândul nostru. Hai să mergem.

Era înalt și felul în care-și mișca fundul îmi amintea de Patrick Swayze în *Dirty Dancing*. Uitându-mă la picioarele lui, m-am întrebat cât timp îi lua unui bărbat să-și lustruiască pantofii la perfecție. Dacă aș fi căutat o scamă pe costumul lui, un fir nelalocul lui, aș fi rămas dezamăgită. Era meticulos, însă nu bățos.

Oare cu ce se ocupă? m-am întrebat când am pășit, în cele din urmă, la bord. *Om de afaceri. Poate e aici în interes de serviciu, poate are o amantă într-un apartament fișos din Chelsea. A plecat azi-dimineață, lăsând-o bosumflată în pat, în lenjeria pe care i-a cumpărat-o ieri, cerându-și astfel scuze că s-a prelungit ședința. Ea l-a hrănit cu mâncare comandată, pe cearșafuri de satin, și apoi l-a iubit toată noaptea, până când el s-a ridicat din pat, la patru dimineața, ca să-și lustruiască pantofii...*

— Domnișoară? mi s-a adresat, de parcă fusese nevoit să repete asta cel puțin o dată.

Am tresărit, ridicând ochii spre el.

— Scuze, eram...

Mi-a făcut semn să mă strecor pe locul de la geam, iar eu mi-am pus geanta sub scaunul din fața mea.

— Scuze, am spus din nou. Am uitat cât de *organizată* poate fi îmbarcarea.

Făcând un semn ușor cu mâna, a spus:

— Pur și simplu zbor mult. Intru pe pilot automat, ca să zic așa.

Am privit cum scoate meticulos un iPad, căștile antigomot și un pachet de șervețele antibacteriene. A șters brațul scaunului, tava și spatele scaunului din fața sa, apoi și-a curățat mâinile cu un alt șervețel.

— Ai venit pregătit, am murmurat, zâmbind.

A râs involuntar.

— Cum spuneam...

— Zbori mult, am terminat fraza în locul lui, râzând de-a dreptul. Mereu ești atât de... atent?

M-a privit amuzat.

— Într-un singur cuvânt: da.

— Ești tachinat pentru asta?

Zâmbetul lui era reținut și ștregăresc în același timp și mi-a trezit un mic fior în capul pieptului.

— Da.

— Atunci e bine. E adorabil, dar merită un strop de tachinare.

A râs, aruncând șervețelele într-un mic coș de gunoi.

— Am reținut.

Însoțitoarea de zbor a venit la noi, oferindu-ne câte un șervețel.

— Eu sunt Amelia, o să mă ocup de dumneavoastră. Pot să vă ofer ceva de băut înainte să decolăm?

— Apă tonică și lămâie, vă rog, a comandat iute colegul meu de scaun.

Amelia s-a uitat spre mine.

— Ăăă... am început, tresărind puțin. Ce aș putea comanda?

A zâmbit, cu amabilitate.

— Orice doriți. Cafea, ceai, suc, băuturi carbogazoase, cocktailuri, bere, vin, șampanie...

— Ah, șampanie! am zis, bătând din palme. Pare un mod bun de a-mi începe vacanța!

M-am aplecat, scotocind în geantă.

— Cât costă?

Bărbatul m-a oprit atingându-mă pe braț și zâmbind amuzat.

— E *gratis*.

M-am uitat la el peste umăr și mi-am dat seama că Amelia deja plecase după băuturile noastre.

— *Gratis*? am repetat pe un ton jalnic.

A încuviințat.

— La zborurile internaționale servesc alcool gratis. Iar la clasa întâi, ei bine, este mereu gratis.

— *Fir-ar să fie*, am izbucnit, îndreptându-mă de spate. Ce proastă sunt!

Am împins geanta sub scaun cu piciorul.

— Este primul meu zbor la clasa întâi.

S-a apropiat de mine, șoptind:

— Rămâne între noi.

Nu-i puteam desluși tonul, așa că am ridicat privirea spre el. Mi-a făcut jucăuș cu ochiul.

— Dar o să-mi spui dacă o dau în bară cu ceva? l-am întrebat zâmbind.

S-a aplecat spre mine, mirosind a bărbat și a așternuturi proaspete și a cremă de pantofi, iar inima mea era ca o tobă bubuitoare care urcase în gât.

— N-ai cum s-o dai în bară.

Ce a spus? I-am zâmbit și mai larg.

— N-o să mă lași să arunc peste tot sticlulele de alcool gratuit? am șoptit.

A ridicat trei degete.

— Pe cuvânt de cercetaș.

S-a îndreptat de spate, a pus șervețelele în servieta pe care a așezat-o la picioarele sale.

— Te duci acasă sau pleci departe de casă? am întrebat.

— Acasă, mi-a răspuns. M-am născut în Boston. Am fost în Londra toată săptămâna în călătorie de afaceri. Ai spus vacanță, așa că presupun că-ți începi concediul?

— Așa e.

Am ridicat entuziasmată din umeri, trăgând aer în piept cu toată pofta.

— Zbor *departe* de casă. Aveam nevoie de o scurtă pauză.

— O pauză nu e niciodată un lucru rău, a murmurat el, privindu-mă direct în ochi.

Concentrarea sa calmă era un pic neliniștitoare, sincer vorbind. Era clar de origine scandinavă; avea ochi atât de verzi, trăsături atât de bine definite. Era ca și cum cineva pusese un reflector pe mine când și-a îndreptat atenția asupra mea. Iar asta mă entuziasma și mă stânjenea în același timp.

— Ce te aduce la Boston, mai precis?

— În primul rând, bunicul meu locuiește acolo, am răspuns. Și se pare că am și foarte mulți prieteni în Boston.

Am râs.

— Ne întâlnim cu toții acolo pentru un tur al podgoriilor pe coastă. Cu unii mă *întâlnesc* în persoană pentru prima oară, dar am auzit atâtea despre ei în ultimii doi ani de la o altă prietenă, încât simt că deja îi cunosc.

— Sună ca o aventură.

Mi-a privit pentru o fracțiune de secundă buzele, apoi și-a îndreptat privirea spre ochii mei.

— Jensen, mi s-a adresat, prezentându-se.

I-am întins mâna și i-am strâns-o pe a lui, înfiorându-mă la atingerea brațărilor reci de metal pe care le aveam pe braț.

— Pippa.

Amelia a revenit cu băuturile, iar noi i-am mulțumit. Apoi am ridicat paharele și am toastat.

— Pentru revenirile acasă și pentru vacanțe, a spus Jensen, cu un zâmbet discret.

Am ciocnit, iar el a continuat:

— De la ce vine Pippa? E o poreclă?

— Poate fi. Deseori e prescurtarea de la Phillipa, dar eu sunt doar Pippa. Pippa Bay Cox. Mama mea, Coco, e americană — Colleen Bay, de la ea am al doilea nume — și ei, pur și simplu, i-a plăcut întotdeauna numele Pippa. Când mama mea, Lele, a rămas gravidă cu fratele lui Coco, Coco a pus-o să promită că dacă eram fată, mă va boteza Pippa.

A râs.

— Iartă-mă. Mama ta a rămas gravidă cu *fratele* celeilalte mame?

Ah, Doamne! Uit mereu cum să spun povestea asta cu delicatețe...

— Nu, nu, nu în mod direct. Au făcut inseminare, am explicat eu, râzând.

Ce imagine mentală cream și eu!

— Oamenii n-au fost mereu atât de deschiși la ideea ca două femei să aibă un copil, așa cum sunt acum.

— Da, a spus el, probabil că nu. Ești singurul lor copil?

... *căci aici se poticnea întotdeauna povestea.*

— Da, singurul, am confirmat, dând din cap. Tu ai frați sau surori?

Jensen a surâs.

— Patru.

— Ah, și lui Lele i-ar fi plăcut mai mulți copii, am zis, clătinând din cap. Dar cât era gravidă cu mine, unchiul Robert a cunoscut-o pe mătușa Natasha, a descoperit un Dumnezeu foarte critic și a decis că înfăptuise un păcat. Mă consideră un soi de monstruozitate.

Am adăugat, un pic frivolă:

— Să sperăm că n-o să am niciodată nevoie de măduvă osoasă sau de vreun rinichi.

Jensen m-a privit puțin oripilat.

— Corect.

Puțin vinovată, mi-am dat seama că nici nu trecuseră cinci minute de când stăteam alături de el și deja mă pornisem serios cu povestea vieții mele.

— În orice caz, am spus, trecând mai departe, a trebuit să se mulțumească doar cu mine. Bine că le-am dat bății de cap.

Expresia lui s-a împlânzit.

— Sunt sigur.

Am ridicat paharul cu șampanie și am sorbit lung, acidul făcându-mă să tresar ușor.

— Acum vor nepoți, dar mulțumită Labagiului mai au de *așteptat*.

Mi-am terminat băutura dintr-o înghițitură. Am văzut-o pe Amelia și i-am făcut semn cu paharul gol.

— Mai avem timp de încă unul până decolăm?

Zâmbind, mi-a umplut paharul.